

21 Ιουλίου 2014

“Όταν η ελληνική ιατρική δίνει τα φώτα της και στο εξωτερικό.”

/ [Πεμπτουσία](#)

Τι συμβαίνει όταν η Ελλάδα δημιουργεί νέους επιστήμονες με κατάρτιση και εφόδια αλλά δεν μπορεί να τους κρατήσει εντός των συνόρων της; Τις περισσότερες φορές τους ωθεί στην εξερεύνηση επαγγελματικών ευκαιριών στο εξωτερικό. Ο κ. Λάμπρος Λιασής, ένας εξαιρετικός γιατρός που εγκατέλειψε την χώρα του για ένα καλύτερο αύριο και διαπρέπει στο εξωτερικό μιλά στην Πεμπτουσία γι' αυτή του την απόφαση αλλά και τις εντυπώσεις του.

Πώς φτάσατε να εργάζεστε στο εξωτερικό και ποια ήταν η μέχρι τότε πορεία σας;

Η Ιατρική μου εκπαίδευση ξεκίνησε στην Ιατρική Σχολή Αθηνών το 1997. Μετά το πέρας των σπουδών μου, παρέμεινα στην Αθήνα όπου ειδικεύτηκα στην Γενική Χειρουργική στο Νοσοκομείο Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού. Το καλοκαίρι του 2011, λίγο πριν τελειώσει η εκπαίδευση μου, έκανα αίτηση εκπαιδευτικής άδειας ούτως ώστε να μεταβώ σε εξειδικευμένο κέντρο της πολιτείας Τέξας των ΗΠΑ με σκοπό να εξειδικευτώ στις χειρουργικές παθήσεις του παχέος εντέρου, όπως επίσης και σε προηγμένες τεχνικές αντιμετώπισης αυτών των παθήσεων. Θεωρώντας ότι η εκπαίδευση μου στο συγκεκριμένο κέντρο ήταν άρτια, έλαβα την απόφαση - μετά από προσφορά που είχα δεχθεί - να παρατείνω την παραμονή μου στο Τέξας και μετά το πέρας της εκπαιδευτικής μου άδειας. Επέστρεψα στην Ελλάδα και έδωσα τις εξετάσεις για τον τίτλο απόκτησης της ειδικότητας της γενικής χειρουργικής

το καλοκαίρι του 2012. Παρόλο που το πλάνο που είχα στο μυαλό ήταν να παραμείνω και να προσφέρω τις υπηρεσίες μου στον τόπο μας, εντούτοις η οικονομική κρίση και η απουσία ευκαιριών που θα μου έδιναν τις προϋποθέσεις να προσφέρω όλα αυτά στα οποία είχα εκπαιδευθεί, με οδήγησαν στην απόφαση να έρθω στο Λονδίνο, στο οποίο εργάζομαι μέχρι τώρα.

Ήταν δύσκολη απόφαση η μετανάστευση στην Αμερική και έπειτα στην Αγγλία;

Η αρχική απόφαση για την Αμερική έγινε ανεπαίσθητα, καθώς ήταν ίσως ένα παιδικό όνειρο το να μπορέσω να εξειδικευτώ σε ένα μεγάλο αμερικανικό κέντρο. Η μετανάστευση στην Αγγλία ήρθε λίγο - πολύ υποχρεωτικά, λόγω οικονομικής κρίσης. Δεν θα έλεγα ότι αντιμετώπισα ιδιαίτερες δυσκολίες. Η αρχή, όπως και κάθε αρχή σε κάθε τι καινούριο, είχε κάποιες διαδικαστικές κυρίως δυσκολίες. Είχα την ευλογία από το Θεό να γνωρίσω ανθρώπους, τόσο στην Αμερική, όσο και στην Αγγλία, που με στήριξαν και με βοήθησαν ποικιλοτρόπως σε όλα τα βήματα της πορείας μου.

Ποιες διαφορές υπάρχουν συγκριτικά στον τρόπο εργασίας αλλά και στο εργασιακό περιβάλλον;

Πιστεύω ότι οι κύριες διαφορές αφορούν κυρίως στην οργάνωση του συστήματος υγείας και στα οικονομικά. Το αγγλοαμερικανικό σύστημα είναι πολύ αρτιότερα δομημένο και υπάρχει επαρκής υποστήριξη των γιατρών από το απαραίτητο μη ιατρικό προσωπικό, πράγμα που καθιστά την τέλεση της ιατρικής πιο αποτελεσματική και δίνει την ευκαιρία στο γιατρό να συγκεντρώνεται στα ιατρικά του καθήκοντα αποκλειστικά. Επίσης το γεγονός ότι οι υπηρεσίες υγείας αμείβουν το γιατρό με ένα αξιοπρεπή μισθό, τον απαλλάσσει από τα γνωστά επακόλουθα της Ελληνικής πραγματικότητας. Όσον αφορά το επιστημονικό κομμάτι, μπορώ να πω ότι δεν υστερούμε από τους ξένους συναδέλφους. Αυτό το οποίο εντυπωσιάζει είναι κυρίως η παρουσία συστήματος συνεχούς αξιολόγησης των γιατρών, κάτι που ωθεί τον γιατρό να συνεχίζει την δια βίου εκπαίδευση και βελτίωση. Στο κομμάτι επίσης της εκπαίδευσης νομίζω ότι ως χώρα υστερούμε σημαντικά, κυρίως λόγω έλλειψης υποδομών και σωστής οργάνωσης.

Τι συμβαίνει με τα οικονομικά δεδομένα σε τέτοια επαγγέλματα στην Αγγλία σε σχέση με την Ελλάδα και την Κύπρο;

Όπως ανέφερα προηγουμένως, ο ιατρός λαμβάνει ένα πολύ αξιοπρεπή μισθό που του επιτρέπει να τελεί το καθήκον του απερίσπαστος από πειρασμούς παράνομου χρηματισμού κτλ.

Ποια είναι η αντιμετώπιση των Ελλήνων από τους συναδέλφους γιατρούς εκεί;

Οι Έλληνες γιατροί έχουν γενικά πολύ καλή φήμη και έτσι αντιμετωπίζονται με σεβασμό. Υπάρχουν βέβαια πάντα και οι εξαιρέσεις, όταν για παράδειγμα γίνεται αντιληπτός κάποιος φυλετικός ρατσισμός, αλλά πιστεύω ότι ίσως πρέπει να αποδοθεί σε προσωπικά χαρακτηριστικά κάποιων συναδέλφων και όχι στη γενική αντίληψη.

Σκέφτεστε την επιστροφή αν βρείτε μια εργασιακή ευκαιρία στη χώρα σας ;

Ελπίζω ότι κάποια μέρα θα επαναπατριστώ, όπως ελπίζουν όλοι σχεδόν οι Έλληνες που έχουν μεταναστεύσει στο εξωτερικό για επαγγελματικούς λόγους. Ο όρος «εργασιακή ευκαιρία» ίσως είναι κάτι που πρέπει να αποσαφηνισθεί. Εγώ προσωπικά θα θεωρήσω ευκαιρία την κατάσταση στην οποία θα μπορέσω να εργαστώ με αξιοπρέπεια προσφέροντας όλα όσα έχω εκπαιδευτεί και όχι το να αποτελέσω μέρος ενός σαθρού και φθίνοντος συστήματος υγείας.

Ο Λάμπρος Λιασής είναι Διευθυντής Χειρουργός στο St. Marks & Northwick Park Hospital στο Λονδίνο και Επιστημονικός Συνεργάτης του Imperial College London.